

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

28 ноември 1978 година*

„Признаване на свидетелства за управление на МПС между държави-членки”

По дело С – 16/78

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 177 от Договора за ЕИО от страна на Amtsgericht (районен съд) на Reutlingen по производството, висящо пред този съд

срещу

Michel Choquet, електротехник, с постоянен адрес в Reutlingen

относно тълкуване на членове 5, 7, 48 и 56 от Договора за ЕИО по отношение на законодателството на Федерална република Германия в областта на свидетелството за управление на МПС,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н J. Mertens de Wilmars и г-н Mackenzie Stuart, председатели на състав, г-н Р. Pescatore, М. Sørensen, А. O'Keefe и G. Bosco, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 13 февруари 1978 г., постъпило на 16 февруари 1978 г., Amtsgericht на Reutlingen е отправил до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО въпрос за тълкуването на член 48 от Договора за ЕИО във връзка с взаимното признаване на свидетелствата за управление на моторни превозни средства на граждани на общността.

Този въпрос е възникнал в хода на наказателно производство срещу френски гражданин, установил се във Федерална република Германия, където упражнява свободна професия като електротехник, за това, че е управлявал моторно превозно средство без валидно свидетелство съгласно законодателството на Германия.

---

* Език на производството: немски

2. От преписката е видно, че обвиняемият, е представил по време на полицейска проверка по повод на пътно-транспортно произшествие с негово участие свидетелство за управление на МПС, издадено от френските органи. Германските органи не са приели това свидетелство за валидно, като съгласно разпоредбите на приложимата национална нормативна уредба в областта на движението по пътищата, всеки притежател на свидетелство за управление на МПС, издадено в чужбина, който се е установил преди повече от една година на територията на Германия, е задължен да подмени свидетелството си с германско свидетелство за управление на МПС.

Според сведенията, събрани в хода на процеса, изглежда, че издаването на свидетелства за управление на МПС в този случай се е извършвало при облекчени условия в сравнение с тези за издаване на национално свидетелство и по общо правило не се изисква полагане на изпит.

В тази връзка съдът отбелязва, че получаването на ново свидетелство за управление на МПС би могло да бъде свързано с езикови затруднения и поради това да причини на засегнатото лице несъразмерно високи разноски, така че да се достигне до дискриминация на гражданите на други държави-членки в нарушение на член 7 от Договора и до създаване на пречки за упражняване на гарантираното в член 48 право на свободно движение на работници.

3. С оглед изясняване на това съмнение, Amtsgericht е отправил запитване дали „е съвместимо с правото на Общността, ако една държава-членка изисква от гражданите на други държави-членки да са се снабдили с национално свидетелство за управление за управлението на моторно превозно средство и да им налага санкции при необходимост в случай на управление на МПС без такова свидетелство, независимо, че тези граждани на Общността имат разрешение за пребиваване съгласно член 48 и следващи от Договора за ЕИО и притежават съпоставимо национално свидетелство за управление на МПС”.

За връзката на въпроса с Договора за ЕИО

4. В представените обяснения в хода на делото правителството на Обединеното кралство е посочило, че не съществува разпоредба на Общността конкретно във връзка с издаването на свидетелства за управление на МПС.

В тази връзка следва да се отбележи на първо място, че в предложението за директива за хармонизиране на законодателства в областта на свидетелствата за управление на МПС (ОВ, N С8, 1976, стр. 2), представено на Съвета на 5 декември 1975 г., Комисията е посочила като правно основание за предложените мерки член 75, параграф 1, буква в) от Договора относно създаване на обща транспортна политика.

Този член, който овластява Съвета да приема всякакви целесъобразни разпоредби в областта на транспорта, не би могъл да даде насоки за разрешаване на спора, освен чрез мерки за прилагане, приети от Съвета, каквито мерки не са приети на този етап.

В същото време следва да се отчете и фактът, че националната нормативна уредба относно издаването и взаимното признаване на свидетелствата за

управление на МПС от държавите-членки имат едновременно пряко и косвено отражение върху упражняването на правата, гарантирани от разпоредбите на Договора относно свободното движение на работници, правото на установяване и под условие от препращането към член 61, параграф 1 от Договора - общите условия за предоставяне на услуги.

Предвид значението на личните моторни превозни средства, притежаването на свидетелство за управление на МПС, признато по надлежния ред от приемащата държава, може да повлияе на фактическото упражняване на голям брой трудови дейности от лица, подчинени на правото на Общността, които упражняват зависим труд или свободна професия.

5. По този начин се оказва, че дори при липса на специални разпоредби на правото на Общността, Amtsgericht правилно е поставил своя въпрос, като е отправил запитване до Съда във връзка с евентуалните последици на условията за издаване или признаване на свидетелства за управление на МПС по отношение на свободата на движение на работници, към която следва да се добавят и свободата на установяване и свободно предоставяне на услуги, гарантирани с Договора.

По съществуването на въпроса

6. Следва да се има предвид и фактът, че нормативната уредба относно издаването на свидетелства за управление на МПС, включително определянето на условията за признаване или замяна на свидетелства за управление на МПС, издадени в чужбина, с национални свидетелства, е от компетентността на държавите-членки по отношение на тяхната територия и в областта на безопасността на движението по пътищата.

7. От сравнителното изследване на националните ситуации в тази връзка става ясно, че законодателствата на държавите-членки в областта на издаването на свидетелство за управление на МПС съдържат различия по отношение на начините за провеждане на изпити, периодичността на медицинските прегледи, срока на валидност на свидетелствата и определяне на различните класове моторни превозни средства. Такива разлики, като простото признаване на свидетелства за управление на МПС на лица, желаещи трайно да установят своето местопребиваване на територията на друга държава-членка, различна от държавата, издала свидетелството за управление на МПС, не могат да бъдат допуснати без достатъчна степен на хармонизиране на условията за издаване тези свидетелства.

При това положение изискванията, които една държава-членка поставя по отношение на признаването на издадените от други държави-членки свидетелства за управление на МПС, на лица, установени на нейна територия, не могат сами по себе си да се считат като пречки за свободата на движение на работници, свободата на установяване и либерализирането на предоставянето на услуги.

Поначало изискването за проверки, насочени към това да се гарантира на държавите-членки, че притежателят на свидетелство за управление на МПС,

издадено от друга държава-членка, установило се на територията на съответната държава-членка, отговаря на изискванията, които важат за нейните граждани съгласно приложимото законодателство в тази област, не може да се счита за несъвместимо с разпоредбите на договора.

8. Подобни правни разпоредби могат да се считат за противоречащи на правото на Общността само когато тяхното прилагане в държава-членка създава затруднения на лицата, придобили свидетелство за управление на МПС в друга държава-членка, от такъв характер, че фактически да бъде накърнено свободното упражняване от страна на тези лица на правата, свързани със свободно движение на лица, свобода на установяване или свобода на предоставяне на услуги, гарантирани в членове 48, 52 и 59 от Договора.

Такъв може да бъде случаят, когато би се изисквало полагане на изпит, който очевидно дублира изпит, положен в друга държава-членка по отношение на категория МПС, което заинтересуваното лице желае да управлява или езикови пречки, свързани с начините на провеждане на изпит или възлагането на прекомерни финансови тежести за изпълнение на изискваните формалности.

Подобни пречки, противоречащи на признаването на издадено от друга държава-членка свидетелство за управление на МПС, не могат бъдат съпоставими с необходимостта от гарантиране на безопасността на движението по пътищата.

9. Поради това на поставения въпрос следва да се отговори, че поначало изискването за получаване на национално свидетелство за управление на МПС от страна на държава-членка към гражданите на други държави-членки в случай на трайно установяване на територията на съответната държава не е несъвместимо с правото на Общността, дори когато тези граждани притежават свидетелство, издадено от органите на държавата на произхода.

Това изискване обаче би могло да се счита за косвено накърняване на упражняването на правото на свободно движение, правото на свободно установяване и на свободата на предоставяне на услуги, гарантирани в членове 48, 52 и 59 от Договора и следователно несъвместимо с Договора, ако се установи, че условията, предвидени в националната нормативна уредба по отношение на притежателя на свидетелство за управление на МПС, издадено от друга държава-членка, са несъпоставими с необходимостта от гарантиране на безопасността на движението по пътищата.

По съдебните разноски

21. Разноските, направени от правителството на Кралство Нидерландия, правителството на Обединеното кралство и Комисията на Европейските общности, предоставили становища на Съда, не подлежат на възстановяване.

С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в процеса, висящ пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения ,Съдът,

като се произнася по въпросите, отправени от Amtsgericht на Reutlingen с определение от 13 февруари 1978 г. реши:

1. Поначало изискването за получаване на национално свидетелство за управление на МПС от страна на държава-членка към гражданите на други държави-членки в случай на трайно установяване на територията на съответната държава не е несъвместимо с правото на Общността, дори когато тези граждани притежават свидетелство, издадено от органите на държавата на произхода.

2. Това изискване обаче би могло да се счита за косвено накърняване на упражняването на правото на свободно движение, правото на свободно установяване и на свободата на предоставяне на услуги, гарантирани в членове 48, 52 и 59 от Договора и следователно несъвместимо с Договора, ако се установи, че условията, предвидени в националната нормативна уредба по отношение на притежателя на свидетелство за управление на МПС, издадено от друга държава-членка, са несъпоставими с необходимостта от гарантиране на безопасността на движението по пътищата.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 28 ноември 1978 година.

Подписи